

digheder i andre medlemsstater, jf. *artikel 1, stk. 3, 2. pkt.*

Rammeafgørelsen pålægger endvidere ikke medlemsstaterne nogen pligt til at meddele oplysninger eller efterretninger, der skal anvendes som bevismateriale ved en myndighed, jf. *artikel 1, stk. 4*. Rammeafgørelsen giver ligeledes ikke medlemsstaterne ret til at anvende allerede udvekslede oplysninger eller efterretninger til dette formål. Hvis allerede udvekslede oplysninger ønskes anvendt som bevismateriale ved en juridisk myndighed, skal der derfor indhentes samtykke hertil fra den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat - om nødvendigt i henhold til den nationale lovgivning i den medlemsstat, der har videregivet oplysningerne eller efterretningerne via de eksisterende instrumenter om retligt samarbejde mellem medlemsstaterne. Et sådant samtykke er dog ikke nødvendigt, når den anmodede medlemsstat allerede på tidspunktet for fremsendelse af oplysningerne eller efterretningerne har givet sit samtykke til benyttelse af oplysningerne som bevismateriale.

Endelig pålægger rammeafgørelsen ikke den medlemsstat, der modtager en anmodning om oplysninger eller efterretninger, pligt til at fremskaffe eller tilvejebringe nogen form for oplysninger eller efterretninger ved anvendelse af tvangsindgreb defineret i henhold til den nationale lovgivning, jf. *artikel 1, stk. 5*. Medlemsstaterne skal dog - hvis den nationale lovgivning giver mulighed herfor - videregive oplysninger og efterretninger, selv om de tidligere er fremskaffet ved anvendelse af tvangsindgreb, jf. *artikel 1, stk. 6*.

2.2.2. I medfør af *artikel 3, stk. 1*, skal medlemsstaterne sikre, at de omfattede oplysninger og efterretninger kan meddeles til de kompetente retshåndhævende myndigheder i andre medlemsstater i overensstemmelse med rammeafgørelsen.

Sådanne oplysninger og efterretninger skal således videregives efter anmodning fra en kompetent retshåndhævende myndighed, som handler inden for rammer fastsat i den nationale lovgivning, og som foretager en kriminalefterforskning eller kriminalefterretningsoperation, jf. *artikel 3, stk. 2*.

»Kompetent retshåndhævende myndighed« defineres i *artikel 2, litra a*, som en national politimyndighed, toldmyndighed eller anden myndighed, der i henhold til national lovgivning har beføjelse til at afsløre, forebygge og efterforske lovovertrædelser og kriminelle aktiviteter, udøve myndighed og foretage tvangsindgreb i forbindelse med sådanne aktiviteter. Kontorer eller enheder, der specifikt tager sig af nationale sikkerhedsspørgsmål, er ikke omfattet af begrebet »kompetent retshåndhævende myndighed«.

»Kriminalefterforskning« defineres i *artikel 2, litra b*, som et proceduretrin, inden for hvilken de kompetente retshåndhævende myndigheder eller judicielle myndigheder, herunder anklagemyndigheder, træffer foranstaltninger med henblik på at fastslå og identificere kendsgerninger, mistænkte og omstændigheder i forbindelse med én eller flere identificerede konkrete strafbare handlinger.

»Kriminalefterretningsoperation« defineres i *artikel 2, litra c*, som et proceduretrin, endnu ikke på kriminalefterforskningsstadiet, inden for hvilken en kompetent retshåndhævende myndighed i henhold til national lovgivning har beføjelse til at indsamle, behandle og analysere oplysninger om kriminalitet eller kriminelle aktiviteter med det formål at fastslå, om der er eller kan være begået konkrete strafbare handlinger.

Det uddybes i *artikel 3, stk. 3*, at medlemsstaterne skal sikre, at betingelserne for at meddele oplysninger og efterretninger til de andre medlemsstaters retshåndhævende myndigheder ikke er strengere end de betingelser, der gælder nationalt for meddelelse af og anmodning om oplysninger og efterretninger. Medlemsstaterne må navnlig ikke kræve en retskendelse i forbindelse med deres kompetente retshåndhævende myndigheds udveksling af oplysninger eller efterretninger med en anden medlemsstats kompetente retshåndhævende myndighed, når den anmodede kompetente retshåndhævende myndighed i en rent national procedure har adgang til de pågældende oplysninger eller efterretninger uden retskendelse.

Når den anmodede kompetente retshåndhævende myndighed i henhold til den nationale lovgivning kun har adgang til de ønskede oplysninger og efterretninger efter tilladelse fra en juridisk myndighed, er den anmodede myndighed forpligtet til at anmode den kompetente judicielle myndighed om tilladelse til at få adgang til og at udveksle de ønskede oplysninger, jf. *artikel 3, stk. 4*. I givet fald skal den anmodede stats kompetente judicielle myndighed lægge samme regler til grund for sin afgørelse som i en rent national sag.

2.2.3. *Artikel 4, 5 og 7* vedrører den mere praktiske gennemførelse af anmodning om og videregivelse af oplysninger og efterretninger i medfør af rammeafgørelsen.

2.2.4. Efter *artikel 7* har medlemsstaterne en pligt til på eget initiativ at videregive oplysninger og efterretninger til retshåndhævende myndigheder i andre medlemsstater, hvis der er faktuelle grunde til at tro, at oplysningerne mv. vil kunne bidrage til afsløring, forebyggelse eller efterforskning af lovovertrædelser omfattet af positivlisten i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre. Denne pligt til uanmodet vi-